

Murhasaaren synty

Kirjoittanut Aulis Murto

Niin tuli mies Lapin keolta,
laihapoika lenkutteli.
Kulki pitkin kuusikoita,
ahonlaitoja ajeli.

Saip on pirtit polttamaksi,
tulenuoaksi asunnot.
Vaani vielä miehet nuoret,
naiset kauneimmat makasi.

Ei ollut elon tapoja,
eikä ilme ihmisitten:
Noidan näyttö naamassansa,
muoto musta kuin pirulla.

Tuop on mies Lapin keolta,
laiha poika lappalainen,
eteen sai ison isännän,
vasten Väinöä kuleksi.

Jopa loihe Väinämöinen,
itse kansansa isäntä,
katsehensa kasvotusten,
vihan vimmassa vapisi.

Semp on lausui Väinämöinen,
itse tuon sanoiksi virkki.
Siitä lauloi loitsulaulun,
taian kuoleman asetti.

“Sie oot laiha lappalainen,
velho ilkeä ikäsi:
Pois mailta Kalevan kansan,
kao vaik’ koillisen perille.
Lapin laajalle aholle,
taakse tunturin pakene.
Taikka sulle virren laulan,
sanon surmasta sanani”.

Sep on mies Lapin keolta,
noita musta tunturista
suin surmin Suomea pakeni,
kauas kaarti kohtalonsa.

Vaka vanha Väinämöinen
vuoren vierti vimmassansa,

Murhasaaren synty

Kirjoittanut Aulis Murto

heitti viel kallion perähän,
syöksi surmalohkarehen.

Siihen paatonen putosi,
siihen kuolo kallistaikse.
Saipa salmen saarelmaksi,
virran keskelle kiveksi.

Läksi virta vierimähän,
koski kuohuiksi kohosi.
Kuolon lauloi laioiltansa
kahenpuolen kalliota.

Siit on paikka syntyjänsä
Murhasaareksi sanottu.
Sep on muisto mennehiltä,
heimoriiasta rakettu.